

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΛΥΑ ΝΤΕ ΠΟΥΤΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ

Η Ούγγαρέζα βαρώνη που έγινε πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου. Όλη η περιπετειώδης ζωή της. Οι σύζυγοί της. Η άτυχια της στον γάμο. Η οικονομική της καταστροφή. Στο μουζικ-χάλλ. Τα πρώτα της βήματα ως ηθοποιού του κινηματογράφου. Πώς ζή σήμερα στο Χόλλυγουντ. Το σπίτι της. Τι σκέπτεται για το μέλλον κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όπως θυμάστε τώρα τελευταία παίχτηκε στας 'Αθήνας μια κινηματογραφική ταινία με τον τίτλο «Αι θλίψεις του Σατανά». Στην ταινία αυτή πρωταγωνιστεί η καλλιτέχνις Λυά ντε Πουτι. Η καλλιτέχνις αυτή, που έγινε σήμερα φημισμένη σ' όλον τον κόσμο και ιδιαίτερος συμπαθητική σ' εμάς, έχει ιστορία όλιγον θλιβερή, μια ιστορία που συνδέεται και με τα τελευταία γεγονότα του Πανερωπαϊκού πολέμου.

Ας αφησουμε όμως την ίδια να μās διηγηθῆ την ιστορίαν της αυτή.

Γεννήθηκα στην Ούγγαρία. Η οικογένειά μου άνηκε στην άνωτάτη άριστοκρατία. Ο πατέρας μου έλεγετο βαρώνος Χοχόνς φόν Μπουξενστάιν και από μικρή άνατράφηκα με μεγάλη αούτη-ρότητα.

Οί γονείς μου είχαν την φιλοδοξία, να με παντρέψουν νέα και να με δούν με δική μου οικογένεια. Είχαν δέ τούη επιθυμία σχετικώς, ώστε μόλις έγινα 16 ετών με παντρεύανε με το βαρώνο ντε Πουτι, ταγματάρχη του Ούγγρικού στρατού.

Ο γάμος μου, όμως, αυτός δέν διήρθε πολύ. Για λόγους που δέν θέλω να τους εκθέσω, έχωρισθηκα από τον άνδρα μου και έμεινα κυρία του έαυτού μου, σέ ηλικία που άλλα κοριττάρια πηγαίνουν άκομη στο σχολείο.

Από εκείνη την εποχή αισθάνθηκα έξαιρετική κλίσι στο χορό και το θέατρο. Επείγαινα λοιπόν στα καλύτερα θέατρα, ενώ συγχρόνως οί γονείς μου με ώδιωγούσαν στους άριστοκρατικώτερους χορούς.

Σέ ηλικία 18 ετών έπληγα μαζί με τους γονείς μου σ'ό Βερολίνο. Εκεί έγνωρισα έναν άκόλουθο της πρεσβείας της Νορβηγίας, που μου άρεσε πολύ. Με άγάπησε κι' αυτός τρελλά και μ' έπηρεε γυναίκα του.

Ήταν γραφτό μου όμως, δυατυχώς, να μὴν είμαι τυχερή στο γάμο. Από χρόνια 'ίσως' από το δεύτερο γάμο μου, ο άντρας μου πέθανε!

Έκεινα μονη μου μαζί με τη μητέρα μου, όταν, 'ίτερο' από τον πόλεμο, έξερράγη η Ούγγρική επανάσταση. Η Ούγγαρία έπαθε, όπως ξέρετε, τότε μεγάλη οικονομική καταστροφή. Η δική μου οικογένεια έχασε όλη της την περιουσία και ο πατέρας μου πέθανε.

Τότε πειά, έχώ και η μητέρα μου άπερασίσαμε να ξαναπάμε στο Βερολίνο, με την έλπίδα καλύτερης τύχης. Στο Βερολίνο, ένας ιμπρεσαρίος που ήξερε την κλίσι μου για τους χορούς και για το θέατρο, μου έπρότεινε να ντυμολογώ σ' ένα μουζικ-χάλλ. Ένωσιται πώς δέχθηκα με μεγάλη μου σύχαριστιαι, γιατί και την κλίσι μου ικανοποιούσα και πάρον ζωής εξησφάλιζα.

Θά διατηρώ πάντα καλή άνάμνησι της ζωής που έβηρασα τότε. Το μουζικ-χάλλ έπιφυλάττει στους καλλιτέχναις μεγάλα χαρές. Νά σας πώ την όληθαια, μάλιστα, εκείνοι που θέλουν να έπιρατήγουν στον κινηματογράφο πρέπει να περάσουν πρώτα από το μουζικ-χάλλ.

Ένα βράδυ ήρθε στο καμαρίνι μου ο Γερμανός σκηνοθέτης Ζός Μάιν και μου έπρότεινε να παίξω στον κινηματογράφο. Αυτή η προσφορά με άνεστάτωσε, γιατί άνέτρεπεν έντελώς όλα μου τά σχέδια περί του μέλλοντος. 'Επί τέλους άπεράσισα να δαχθώ, γιατί έσπυλογύθηκα, ότι μια δοκιμή δέν με 'ίποχρωσάνει σέ τίποτα. Η δοκιμή αυτή, όμως, μου έπρόξένησε τόσο μεγάλες εύχαριστήσεις, ώστε άπεράσισα να τροποποιήσω έντελώς τους όρους της ζωής και να γίνω καλλιτέχνις του κινηματογράφου.

Φυσικά η άρχή του καινοόργιου μου σταδίου ήσαν πολύ μέτροι. Μά δέν παραπονίδιμον. Δέν είνε δυνατόν βεβαία, να παίρηη μια ήθοποιός απ' την άρχή μεγάλους όρλους πόνιν άσκηθῆ έντελώς. 'Επρεπε λοιπόν, να άνηθώ κι' εγώ. 'Επαιξα, λοιπόν, σέ πολλά έργα δευτεροβάθιας όρλους. Καθημερινώς, όμως, εμάθαινα καλύτερα το έπάγγελμά μου και έσπυλοποιούηη.

Επί τέλους έπαιξα και πρώτους όρλους στον «Τάφο του 'Ινδού» (Έργον που το είδαμ περυσί στις 'Αθήνας) στη «Μανόν Λεσζο» και στο «Βαρσιετ» Ο Γαρος του 'Ινδού» παίχθησε σ' όλον τον κόσμο. Κατάλαβαινα πειά πώς άρχιζα να γίνωμια δημοφιλής γιατί από παντού θεαται και των δύο φύλων μου ζητούσαν φατογραφίας μου.

Στην άρχή, όταν λαβαίηη κανείς τέτοια γράμματα από άγνώστους φίλους και φίλες που ζούν χιλιάδες μίλια μακριά, δέν μπορείτε να φαντασθῆτε τί παρόξενος συγκινήσεις δοκιμάζει. Σιγά-σιγά όμως, έπειτα συνειδηζει έντελώς, άφου φάγει, όπως λεγουν τη δόξα με το ζουτάλι.

Η Λυά ντε Πουτι ζή σήμερα στο Χόλλυγουντ μαζί με την μητέρα της σ' ένα μικρό, κομψό παλατάκι.

Τη έπιπλα είνε η πολύ μοντέρνα η πολύ παλαιά. Διάφορα βιβλία είνε σκορπισμένα παντού σέ κάθε έπιπλο. Βιβλία φιλοσοφικά και συγγράμματα μηχανικής.

Μιά μέρα που πήγε στο σπίτι της κάποιος 'Αμερικανός δημοσιογράφος να της πάρη συνέντευξι, την βρήκε να κρατάει στο χέρι της ένα φύλλο χαρτιού, επάνω εις το όποιον έχωρασε κάποιον γεωμετρικό σχήμα.

Η καλλιτέχνις άντελήφθη την έκκληξι του και του εξήγησε με το γλυκύτερο της χαμόγελο:

Προσπαθώ τώρα να μάθω λεπτομερώς το μηχανισμό του μοτέρ ενός αυτοκινήτου. Άντελήφθη, ότι μια γυναίκα που θέλει να διευθνήη πραγματικώς αυτοκίνητο, πρέπει να τά ξεσηη όλα.

Τις πρώτες μέρες που έαθασα στο Χόλλυγουντ, ειχα βγηη περίπατο με το αυτοκίνητο μου μαζί με τη μητέρα μου. 'Επληγαμ άρεκτα μακριά. Το αυτοκίνητο ξεσφαιρα, έπαθε κάποιαν βλάβη σέ μέρος έρημικό έντελώς και άσύχαστο. Άναγασθῆκαμ τότε να μείνωμ εκεί μισή μέρα ώπου να μās έλθη βοήθεια.

Από εκείνη την ήμερα έκαμα όρρο να μάθω έντελώς το μηχανισμό του αυτοκινήτου και το μοτερ του για να είμαι σέ θέσι να έπισκευάζω μόνη μου και τη σοβαρώτερη βλάβη!

Με τά χρήματα που κερδίζει τώρα η άριστοκράτις καλλιτέχνις προσπαθει να ξανακάνη την χαμένη οικογενειακή της περιουσία. Από λοιμια που της ξεφυγαν, φαίνεται ότι έχει 'ίπ' όψιν της να έγασθῆ δυο είνε νέα. Και όταν φθάση στα τριάντα χρόνια, που είνε το όριον της ηλικίας για τις γυναίκες του κινηματογράφου, θά ξαναγυθῆσθι στην Ευρώπη και θά επαναλάβηη την παλιά άριστοκρατική της ζωή.

Ποιός ξέρει τότε, με τά έξατομύρια που θά εχη συγκνεκρωσάμ αν δέν κάρηη κι' έναν τρίτο γάμο εύτυχέστερο από τους δυο προηγούμενους!...

*

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΗΠΩΣ ΞΕΧΑΣΑΤΕ ΤΙΠΟΤΕ !...

Ο ώραίος γάλλος κόμης ντε Γκραμμόν — διάσημος για τις έρωτικές του περιπέτειες, σωστός πρόδρομος του Καζανόβα —

όταν έφιλοξενείτο στην Αούη της 'Αγγλίας έρωτεύθηκε την ώραία άριστοκράτιδα λαίδη Χάμιλτον, η όποία επίσης τον άγαπησε τρελλά.

Το ειδύλλιό τους όμως κοινολογήθηκε σ' όλόκληρη την 'Αγγλία, και οί άριστοκρατικοί κύκλοι τους έσοχολάζαν δυσμενώς.

Η μίς Χάμιλτον τά υπέφερε όλα αυτά με την έλπίδα πως ο κόμης ντε Γκραμμόν θά την ένυμφεύετο.

Ξαφνικά όμως ο κόμης έτοιμάσε μια μέρα τις άποσκευές του κι' έφυγε από την 'Αγγλία.

Οί άδελφί της λαίδης Χάμιλτον νόλις το έληγοφορήθησαν αυτό, έτρεξαν και τον προφθάσαν στο Ντόνός, τον πρώτο σταθμό έξω απ' το Λονδίνο. Πανοπλιο σαν άστακοί παρουσιάσθησαν μπροστά του, τράβηξαν τά πιστόλια τους και του είπαν:

- Κύριε κόμη, φυέγτει;
- Βέβαια.

— Μήπως ξεχάσατε τίποτε στην 'Αγγλία!

Ο κόμης κατάλαβε πως την ειχε άσχημα. Δέν θά τον άφηναν να περάσθ. Θά τον έσοτόγαν σαν σκυλι. Και άπάντησε:

— Ναι... μάλιστα... ξεχάσα να... νυμφευθώ τη λαίδη Χάμιλτον...

Και γύρισε άμέσως μαζί τους στο Λονδίνο και έτέλεσε τους γάμους του με την άδελφή τους!...

Η Λυά ντε Πουτι.